

ΕΥΓΙΝΑ ΡΩΜΙΕ

ΟΙ ΘΕΟΜΠΑΙΧΤΕΣ

Σατανικό αυτό πού σκέφτηκε ὁ Μιστριώτης, νὰ ζαπατήσῃ τὸν Πατριάρχη καὶ νὰ τὸν πάρῃ μὲ τὸ μέρος τοῦ στὴν πόλεμο ἐναντίο μας. Τί τοῦπε; Τί τοῦ παράσθησε καὶ τί νὰ τοῦ ἀράδιασε; Ὁ Θεὸς κ' ἡ ψυχὴ του. Μὰ ἀπ' τὶς ψευτιὲς καὶ τὶς συκοφαντίες πού ξεστόμισε κατόπι καὶ δημοσίεψε στὶς ἔφημερίδες, τὰ καταλαβαίνει κανένας ἔλα.

Ὁ Πατριάρχης, γράφω τὸνομά του καὶ τρέμει μὲς στὰ στήθια μου ἡ καρδιά. Ὁ Πατριάρχης τὸν δέχτηκε μὲ τὶς ἀγκάλες ἀνοιχτές· καὶ τὸν εὐλόγησε καὶ τὸν εὐχήθηκε καὶ χάρηκε πού στὸ θρόνο του μπροστά μὲς τὴν ἀλύτρωτη Πατρίδα ἐρχότανε ἕνας σεβαστὸς καθηγητὴς νὰ τοῦ φέροι ἀπὸ τὴ λεύτερη Ἑλλάδα ἀδερφικό ἀσπασμό.

Τὰ καρδιοχτύπια μας δικὰ σου κ' ἡ στερνὴ μας ἀναπνοή, ὦ ἐσύ, ἡ ἐλπίδα μας καὶ ἡ ἀπαντοχὴ μας, ὦ ἅγιε Πατριάρχῃ μας.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς μας χάρηκε, πολὺ χάρηκε, τὸν ἐρχομὸ του. Μὰ πῶς θὰ σπάραιξε ἡ ἅγια του καρδιά μαθαίνοντας ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ καθηγητῆ, τοῦ σεβαστοῦ, γιὰ προδότες γι' ἀνθρώπους πλερωμένους, πού βρίσκονται στὸ λεύτερο Βασίλειο καὶ πού κατέχουσε θέσες ὑψηλές μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ καταστρέψουσε τὴν ἀμοιρη Πατρίδα καὶ ν' ἀλλάξουσε τὴν ἅγια μας θρησκεία;

Καὶ τὴ στιγμὴ πού τὸν εἶδε ὁ σοφὸς καθηγητὴς τὸν Πατριάρχη μας, θλιβερό καὶ πικραμένο, συννεφιασμένο κι ἀκίνητο σὰ μάρμαρο, νὰ θυμήθηκε τάχα τοὺς στίχους τοῦ Βαλαωρίτη στὸν Πατριάρχη;

Ἄδιαφορο, Πατριάρχῃς γιὰ Πατριάρχῃς.

Πῶς μὲ θωρεῖς ἀκίνητος: Ποῦ τρέχει ὁ λογισμὸς σου: Τὰ φτερωτὰ τὰ ὄνειρα; γιὰ τὸ στὸ μέτωπό σου νὰ μὴ φυτρώνουν γέροντα τόσες χρυσὲς ἀχτίδες ὅσες μᾶς δίν' ἡ ὄψη σου παρηγοριὲς κ' ἐλπίδες;

Νὰ τοὺς θυμήθηκε; Νὰ θυμήθηκε τοὺς στίχους ἐνὸς δημοτικιστῆ, ἐνὸς χυδαῖστοῦ, καθὼς λέει, πού γράψε στὴ γλώσσα τοῦ λαοῦ, στὴ γλώσσα τὴν πρόστυχη καὶ τῆς δουλοσύνης;

Ἄχ, ἂν τοὺς θυμότανε θάπεφτε στὰ πόδια τοῦ Πατριάρχῃ μας φωνάζοντας:

— Ἐφταιξα. Συχώρα με.

Καὶ θάκλαιγε καὶ θὰ μοιρολογοῦσε πολλὴ ὥρα.

Τίποτα δὲ θυμήθηκε, μήτε τὸν ἀγῶνα τῆς φυλῆς μας γιὰ τὴ Λευτεριά, μήτε τὸ μεγαλομάρτυρα

τὸν Πατριάρχη μας, μήτε τὸν ποιητὴ του. Ἐνα μόνάχα εἶχε στὸ νοῦ του, τὴν καθαρεύουσα, καὶ γιὰ τὸ χατήρι τῆς στὸ διάολο καὶ τὰ ἔθνικά μας κειμήλια, ὁ ἔθνικός μας θησαυρὸς καὶ ὀλάκαιρο τὸ ἔθνος.

Μὰ τοῦ Πατριάρχῃ μας τὰ σπλάχνα θέριξε σὰν κοφτερό δρεπάνι ἢ φοβερὴ καὶ τρομερὴ καταγγελία τοῦ σοφοῦ καθηγητῆ καὶ τᾶγια του τὰ χεῖλη πικραμένα μιλήσανε βριαὶ γιὰ τοὺς προδότες καὶ τοὺς μαλλιαρούς. Ὁ κουτοπόνηρος καθηγητὴς ἀρπαξε τοῦ Πατριάρχῃ μας τὰ λόγια κ' ἕνα παράσημο ἀπὸ τᾶγια του τὰ χέρια καὶ γύρισε μ' ἐκεῖνα πάλι στὴν Ἀθήνα καὶ τᾶστησε ταμπούρια τοὺς στοὺς δρόμους καὶ στὶς ἔφημερίδες. Καὶ γινήκανε ὅσα γινήκανε καὶ μέσα στὴν ἑλληνικὴ βουλή κι ἀπέξω. Καὶ ξεσπάσανε οἱ βρωμεροὶ νεροχῦτες τῆς ἔφημεριδογραφίας ξεχύνοντας κάθε λογῆς ἀκαθαρσία καὶ μόλυμα στὸν κοσμικὴ καὶ ξεπροβάλανε ἀχαλῆνωτοι οἱ ἀσυνειδήτοι θεομπαῖχτες νὰ πομπέψουσε καὶ νὰ ξευτελίσουσε τὶς ἅγιες γραφῆς ἀκόμα μὲ τὶς κακοθηέστατες μετάφρασές τους, γιὰ νὰ συκοφαντήσουσε τοὺς μαλλιαρούς. Οἱ σιδερόφραχτοι τῆς χρονογραφίας ἱππότες μὴ βλέποντας παρὰ τὴ μύτη τους καὶ καταγινόμενοι σὲ δονικιώτικες μονομαχίες μεταξὺ τους καὶ γιὰ τὸ ἑαυτοῦδάκι τους, καρφὶ δὲν τοὺς ἐκάηκε. Οἱ γαληνότατοι αὐτοὶ Σουλτάνοι τῆς αὐτορελιάμας δασμένοι σὲ ἀράπικο ραχάτι μὲ τὸν καθημερινὸ τους κοινωνικὸ παραγκιόζμπερντε, τσιμουδιά, μήπως τοὺς περάσουσε κι αὐτοὺς γιὰ μαλλιαρούς. Οἱ σερνικοθήλυκοι τῆς λογοτεχνίας ἐρωτοχτυπημένοι, δημοτικιστὲς ἔταν πρόκειται γιὰ χειροκροτήματα καὶ καθαρευουσιάνοι σὰν πρόκειται γιὰ παράδες, χαμπαραὶ δὲν πήραν οἱ καημένοι. Οἱ δρόμοι τῆς Ἀθήνας βουζῆσανε.

— Ὁ πιστεύωσ τῶν μαλλιαρῶν.

— Ἐφημερίδες! Καὶ τὸ ὑπερμάχος τῶν μαλλιαρῶν.

Ἐῖτανε μεγάλη σαρκοστή. Οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν προσκαλοῦσαν τοὺς χριστιανοὺς ν' ἀκούσουσε τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας καὶ οἱ καμπάνες τῶν ἔφημερίδων στοὺς δρόμους προσκαλοῦσαν τὸν κόσμο νὰ διαβῆσῃ τὰ καμώματα τῶν θεομπαῖχτηδων, τὰ κακουργήματα τάχα τῶν μαλλιαρῶν πού βαλθήκανε νὰ μᾶς ἀλλάξουσε τὴ θρησκεία.

Ἐκεῖνες τὶς μέρες μὲ τὸν Ποριώτη ἀνταμωθήκαμε σ' ἕνα καφενεδάκι καὶ τὰ λέγαμε. Ἀποφασίσαμε στὴν ἀπελπισία μας νὰ πᾶμε νὰ παρουσιαστοῦμε στὸ Μητροπολίτη καὶ νὰ καταγγελοῦμε μερικὰ τίμια ὑποκείμενα πού γνωρίζαμε πῶς σκάρωνουν στὰ γραφεῖα τῶν ἔφημερίδων τὶς αἰσχρὲς αὐτὲς μετάφρασες.

Φανταστήτε νὰ πάνε δυὸ πολῖτες στὸ Μητροπολίτη νὰ τοῦ δείξουνε τὸ χρέος του. Τὸ Μητροπολίτη τὸν γνώριζα καὶ προσωπικῶς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶτανε ἀρχιμαντρίτης στὴν Τριπολιτσά. Τὴν ἄλλη μέρα ποῦχαμε ὀρίσει νὰνταμωθοῦμε μὲ τὸν Ποριώτη, ἀπὸ κακὴ συνενόηση δὲ συναντηθήκαμε καὶ πῆγα στὸ Μητροπολίτη μόνος μου.

Εἶχε συνεδρίαση ἡ ἱερὰ σύνοδος καὶ δὲν μπόρεσα νὰ δῶ ἀμέσως τὸ σεβασμῶτατο. Στὸ διάστημα ποὺ περίμενα στὴν αὐλὴ τοῦ μητροπολιτικοῦ μέγαρου, εἶδα σὲ μιὰ γωνιὰ συναγμένους καμπόσους καλογέρους. Περιμένανε κι αὐτοὶ τὸ Μητροπολίτη. Καὶ περιμένανε γιὰ νὰ τοῦ δώσουνε ἀναφορά ἐναντίον τῶν μαλλιαρῶν. Ἐνας ἀπὸ τοὺς καλογέρους ἄξαφνα μὲ πλησιάζει ἀπότομα καὶ μοῦ λέει:

— Τί ἤρθες ἐδῶ νὰ κάνης;

Τέχνασα.

— Ἐσύ, εἶσαι ἐναντίον τῆς θρησκείας μας.

Δὲ βάσταξα καὶ μὲ θυμὸ τοῦ εἶπα τότες:

— Ὅποιοι τὰ λέει αὐτὰ εἶναι κακοηθέστατοι.

Ἡ καλογερικὴ ξεδιαντροπιὰ ἔπесε ἀμέσως. Ὁ καλόγερος ἄλλαξε ὄφρα καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του μιὰ πηχίερικη κορδέλα χάρτινη πυκνογραμμμένη. Εἶτανε ἡ καταγγελία ποῦχανε νὰ δώσουνε στὸ σεβασμῶτατο γιὰ τοὺς μαλλιαρούς.

Τὴν ὥρα κείνη ἀνοιξε ἡ πόρτα καὶ ἐφάνη ἐρχόμενος ὁ Μητροπολίτης μὲ τὴν πατερίτσα του.

Ἐτρέξα τοῦ φίλησα τὸ χέρι. Μὲ τράθηξε κατὰ μέρος κι ἀρχισα νὰ τοῦ λέω:

— Εἶναι φρίκη, σεβασμῶτατε, μὲ αὐτὸ περὶ γίνεται μὲ τοὺς θεομπαίχτες. Ὅσπου ἡ διάταξη ποὺ μπήκε στὸ νέο Σύνταγμα γιὰ τίς ἅγιες γραφές νὰ γίνῃ νόμος δὲ θάρψουνε κείμενο ἱερὸ ἀμετάφραστο γνωστοὶ ἄνθρωποι καὶ μάλιστα μὲ τὸν κακοηθέστατο αὐτὸν τρόπο γιὰ νὰ διασύρουνε τοὺς δημοτικιστῆς.

— Τὸ γνωρίζω, παιδί μου, καὶ ἐγὼ ἀγανάχτησα καὶ ἡ ἱερὰ σύνοδος. Δυὸ καὶ τρεῖς ἔγγραφα ἔστειλα στὸ Ὑπουργεῖο. Καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ. Φαίνεται πὼς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπέμβῃ ὁ Εἰσαγγελεὺς. Τί νὰ κάμωμεν; Τί νὰ κάμωμεν;

Καὶ ὁ σεβασμῶτατος ἐνῶ μοῦ μιλοῦσε ἔριχνε ἀνήσυχες ματιὰς στοὺς καλογέρους ποὺ περιμένανε παραπέρα ποὺ θὰ ἤξερε βέβαια καὶ τί τὸν θέλανε καὶ εἶτανε νὰ τὸν λυπᾶται κανένας τὸ Μητροπολίτη μας στὴ θέση τὴν παθητικὴ ποὺ βρισκότανε.

Βέβαιον πὼς θὰ θυμότανε τὴν τύχη τοῦ Προκόπιου καὶ θὰ τρέμαζε. Τοῦ ξαναφίλησα τὸ χέρι καὶ ἔφυγα ἀπελιπισμένος. Στὸ ἔλο τὸ δρόμον ποὺ γούριζα ἀπὸ τὴ φούρκα μου μιὰ λέξη ἐπαναλάβαινα καὶ στὸ σπῆτι μου παραμιλοῦσα σὰν τρελλὸς μὲ τὴν ἴδια πάντα λέξη.

— Οἱ θεομπαίχτες. Οἱ θεομπαίχτες.

ΧΡ. ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ

ὍΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἔστερ' ἀπὸ ἓνα δυὸ φύλλα θὰ τυπωθεῖ στὸ «Νουμά» τὸ δράμα τοῦ Ταγκόπουλου «Στὴν Ὀξόπορτα», ποὺ πουλήθηκεν ὅλα τὰ ἀντίτυπα, καὶ τὸ «Μαῦρον Χέρι» ποὺ αἰχτήκε φέτο στὸ θέατρο Κυβέλης.

— Στους φίλους ποῦχουνε συντρέξει νὰ τυπωθοῦν τ' «Ἀγκάθια καὶ Τριβόλοι» τοῦ μακαρίτη τοῦ Ἀβάζου δὲ στείλαμε βιβλίον γιὰτι δὲ μᾶς σταλθήκανε ἀκόμα τάντιτυπα ἀπὸ τὴν Πόλη. Μέρα μὲ τὴ μέρα τὰ περιμένουμε καὶ ἄμα τὰ λάβουμε θὰ τοὺς στείλουμε.

— Ἀπὸ τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ «Δελτίου τοῦ Ἐκπ. Ὁμίλου» μαθαίνουμε πὼς τυπώθηκε στὸ Μοναστήρι τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὸν κ. Β. Λασκαρίδη «Ἀλφαβητάριον» γραμμένο σὲ ζωντανὴ γλῶσσα.

— Τὸ «Δελτίον» γράφει πὼς εἶναι τὸ πρῶτον ἀλφαβητάριον αὐτό, ξεχνώντας πὼς τὸ πρῶτον «Ρωμαϊκόν» Ἀλφαβητάριον τυπώθηκε πρὸ ἕξ ἡρόνια στὸ «Νουμά», γραμμένο ἀπὸ τὸν Πολίτη δάσκαλον Γ. Καρατζά καὶ βραβευμένο στὸ διαγωνισμὸ ποὺ προκήρυξε τότες ὁ «Νουμάς».

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ἀγγ. Ρωμ. Τὰ λόβαμε. Περιμένουμε καὶ τάληθινὸ σου τῶνομα.— κ. Κ. Παρ. Θὰν τὰ διαβάσουμε καὶ θὰ σοῦ ποῦμε.— κ. Πιστ. στὴν Πόλη. Δὲν ἔχεις δίκιον. Ὡστόσο καρτεροῦμε ὅ,τι μᾶς τάξεις μὲ τὸ γράμμα σου.— κ. Ε. Κρισ. Σάνθη. Ἄμα ἔρθεις ἐδῶ τὰ λέμε. κ. Ριζ. καὶ ἄλλοι φίλοι. Κόνια. Οὔτε τὴ συντρομὴ μᾶς στέλνετε, οὔτε στὰ γράμματά μας ἀπαντᾶτε. Τί τρέχει; Ἐσεῖς ποὺ ἔχετε ἰδρῶσι καὶ Σύλλογον γιὰ τὴ δημοτικὴ, πρέπει νὰ δίνετε καὶ τὸ καλὸ παράδειγμα.— κ. Πιστ. Ἀττάλεια. Ἀκόμα περιμένουμε ὅ,τι μᾶς ἐταξες. Κι ὁ κ. Βεσλεμὲς πρέπει νὰ κάμει τὸ χρέος του.

ΔΗΛΩΣΗ

Παρακαλοῦμε ὄσους καθυστεροῦνε τὴ συντρομὴ τοῦ 1911 νὰ μᾶς τὴ στείλουν. Πολλοὶ χρωστᾶνε κι ἀπὸ περασμένα ἡρόνια, δυὸ καὶ τρεῖς καὶ περσότερα. Στ' αὐτοὺς λοιπὸν διπλὰ καὶ τὰ παρακάλια μας. Πρέπει νὰ λογαριάσουν οἱ φίλοι πὼς ὁ «Νουμάς» βγαίνει μὲ χίλια δυὸ βάσανα καὶ μὲ χίλιους δυὸ κατατρεγμούς. Οὔτε τὰ ρούβλια ποὺ τσαμποννᾶνε ὁ Μιστριώτης, οὔτε οἱ στεργλίνες καὶ τὰ ναπολεόνια μᾶς ἔρχονται μὲ τὸ σωρὸ. Διγοστὰ ὅλα τους καὶ μετρημένα—καὶ μὲ τὸ σταγονόμετρο. Μονη λοιπὸν θετικὴ ὑποστήριξις εἶναι ἡ χρονιάτικη συντρομὴ. Σὰ δὲν ἔρχεται κι αὐτὴ ταχτικά, πὼς θὰ βγεῖ τὸ φύλλον; Μὲ ἀγέρα;

Εἶναι καὶ κάτι ἄλλο. Ὁ «Νουμάς» ἔστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες μπαίνει στὰ ΔΕΚΑ ἡρόνια. Τὶς Δεκαετηρίδες συνειθίζουμε νὰν τίς γιορτάζουμε. Ἄς τὴ γιορτάσουμε λοιπὸν καὶ μεῖς. Ἀντὶ εὐκὲς καὶ δῶρα, ἄς μᾶς στείλουν οἱ φίλοι ὅ,τι μᾶς χρωστᾶνε. Ἐτοὶ θὰ δείξουν ὀυσιαστικὰ πὼς ἐχτιμοῦνε τὸν ἀγῶνα τοῦ «Νουμά» καὶ τοὺς ἀγῶνες του γιὰ νὰ φτάσει στὰ δέκα ἡρόνια.